

28 Νοεμβρίου, 1996

[ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ/Ή ΑΛΛΗΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 597/94)

*Αναγκαστική Απαλλοτρίωση — Δέουσα έρευνα — Η απαραίτητη διε-
ρεύνηση προς εξεύρεση της λιγότερο επαχθούς για τον πολίτη λύσης.*

5 *Διοικητικό Δίκαιο — Αρμοδιότητα — Άσκηση εγκριτικής αρμοδιότητας
— Πότε ασκείται αποφασιστική αρμοδιότητα και πότε αυτή απεμπο-
λείται — Διακρίσεις από τη νομολογία — Περιστάσεις στην κριθείσα
περίπτωση.*

10 *Αναγκαστική Απαλλοτρίωση — Ένσταση εναντίον της — Ποιος αποφα-
σίζει επ' αυτής — Άρθρο 6 του περί Αναγκαστικής Απαλλοτρίωσης
Νόμου του 1962 — Ερμηνεία — Το ζήτημα δεν εκρίθη στην εξετα-
σθείσα υπόθεση.*

15 *Ο αιτητής προσέβαλε το διάταγμα απαλλοτριώσως τμήματος ακι-
νήτου του.*

*Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφά-
σισε ότι:*

20 *1. Ως προς το πρώτο ζήτημα, ήτοι, το κατά πόσο διεξήχθη ή όχι δέ-
ουσα έρευνα, το παράπονο του αιτητή ότι η Α.Η.Κ. δεν εξάντλησε
τις δυνατότητες αναζήτησης άλλου κατάλληλου χώρου με λιγότε-
ρο δυσμενείς επιπτώσεις είναι αβάσιμο.*

25 *2. Το δεύτερο ζήτημα που είναι το κατά πόσο η Α.Η.Κ. άσκησε ή όχι*

αποφασιστική αρμοδιότητα στη λήψη της οριστικής απόφασης για απαλλοτριώση, δεν παρουσιάζει δυσκολία από άποψη αρχής. Εξαρτάται από το πως αντικρούξει και αξιολογεί κανείς την εξέλιξη υπό το φως του συνόλου των περιστάσεων: βλ. την απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση *Δημοτικό Συμβούλιο Λάρνακας κ.ά. ν. Mobil Oil (Cyprus) Limited κ.ά.* στην οποία εξηγήθηκαν οι πρωτόδικες *Parpas and Others ν. Republic* (1986) 3 C.L.R. 508 και *Παπαναγιώτου ν. Υπουργού Εμπορίου και Βιομηχανίας κ.ά.* όπως και την εντελώς πρόσφατη πρωτόδικη απόφαση στην *Χαράλαμπος ν. Δημοκρατίας*. Το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να επιληφθεί παρόμοιου ζητήματος στην *Κάπονα ν. Δημοκρατίας*. Ελεστήμανε εκεί ότι δεν υπήρχε άσκηση αποφασιστικής αρμοδιότητας ή εξουσίας όπου διατυπωνόταν απλή έκφραση συμφωνίας με διατυπωθείσες υπηρεσιακές απόψεις υποδηλώνοντας την επισφράγιση της κρίσης τρίτου χωρίς ένδειξη περί στάθμισης από την ίδια την αρμόδια αρχή των στοιχείων και παραγόντων που θα μπορούσαν να προσμετρήσουν στη διαμόρφωση δικής της ανεξάρτητης κρίσης.

Στην προκειμένη περίπτωση το διοικητικό συμβούλιο της Α.Η.Κ. άσκησε, αποφασιστική αρμοδιότητα.

3. Τέλος, παρατηρούνται τα εξής. Παρότι στην απόφαση δεν αναφέρεται ρητώς ότι η Α.Η.Κ. απέρριψε την ένσταση του αιτητή, εν τούτοις αυτό εξυπνοείτο από την απόφαση να προχωρήσει η απαλλοτριώση δεδομένου ότι η απόφαση συναρτάτο με τα όσα αναφέρονταν στη μελετηθείσα επιστολή ως λόγοι για απόρριψη της ένστασης. Εν συνεχεία, ανεξάρτητα από αυτό και το ίδιο το Υπουργικό Συμβούλιο, όταν μελέτησε το θέμα, επίσης απέρριψε την ένσταση. Το Άρθρο 6 του περί Αναγκαστικής Απαλλοτριώσεως Νόμου του 1962 αφήνει, ανοικτό για ερμηνεία το κατά πόσο την αρμοδιότητα για την απόρριψη ένστασης την έχει η απαλλοτριούσα αρχή ή το Υπουργικό Συμβούλιο ή και οι δυο τους ενεργώντας ανεξάρτητα. Η πρωτόδικη απόφαση στη *Συμεού ν. Δημοκρατίας*, φαίνεται να θεωρεί πως την αρμοδιότητα την έχει, κατά πρώτο λόγο, η απαλλοτριούσα αρχή. Όχι μόνο δεν συζητήθηκε αυτή ή πτυχή αλλά υπήρξε εν προκειμένω απόρριψη και από την απαλλοτριούσα αρχή και από το Υπουργικό Συμβούλιο.

Η προσφυγή απορρίπτεται με τα μισά έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Δημοτικό Συμβούλιο Λάρνακας κ.ά. ν. Mobil Oil (Cyprus) Limited κ.ά.

(1996) 3 Α.Α.Δ. 294,

Parpas and Others v. Republic (1986) 3 C.L.R. 508,

- 5 Παπαναγιώτου ν. Υπουργού Εμπορίου και Βιομηχανίας κ.ά. (1990) 3 Α.Α.Δ. 571,

Χαραλάμπους ν. Δημοκρατίας (1996) 4 Α.Α.Δ. 2894,

- 10 *Κάτονα ν. Δημοκρατίας* (1996) 4 Α.Α.Δ. 1669,

Συμεού ν. Δημοκρατίας κ.ά. (1992) 4 Α.Α.Δ. 4438.

Προσφυγή.

15

Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Αρχής με την οποία απαλλοτρίωσε μέρος του τεμαχίου ιδιοκτησίας του Αιτητή για την εγκατάσταση υποσταθμού.

- 20 Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

Γ. Παπαϊωάννου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η Αίτηση 1.

- 25 Γ. Κακογιάννης, για τους Καθ' ων η αίτηση 2.

Cur. adv. vult.

- 30 ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Ο αιτητής, ως ιδιοκτήτης του τεμαχίου αρ. 416, Φ/Σ LIV.57.6.III και LIV.57.6.IV, συμπλέγματος Α, στην ενορία Αγίου Ιωάννη, Λεμεσού, προσβάλλει διάταγμα με το οποίο η Αρχή Ηλεκτρισμού Κύπρου (στα επόμενα η Α.Η.Κ.) απαλλοτρίωσε, με την έγκριση του Υπουργικού Συμβουλίου, μέρος του τεμαχίου για την εγκατάσταση υποσταθμού που θεωρήθηκε αναγκαίος
- 35 “για ενίσχυση και βελτίωση του δικτύου της περιοχής και για την ικανοποίηση νέων φορτίων”. Πρόκειται για το διάταγμα απαλλοτρίωσης Α.Δ.Π. 772 που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα ημερομηνίας 22 Απριλίου 1994.

- 40 Η αναγκαιότητα για υποσταθμό όπως και η αναγκαιότητα απαλλοτρίωσης γης κάπου στην περιοχή για την εγκατάστασή του, δεν έχουν αμφισβητηθεί. Ωστόσο ο αιτητής προβάλλει, πρώτο, ότι δεν διεξήχθη δέουσα έρευνα για εντοπισμό χώρου που όχι μόνο θα ήταν, όπως εκείνος του αιτητή, κατάλληλος για τον επιδιωκόμενο

σκοπό αλλά και κατάλληλος από την άποψη ότι η επιλογή του θα συνεπαγόταν, συγκριτικά μεταξύ ιδιοκτητιών τεμαχίων τα οποία πληρούσαν τις προϋποθέσεις, τις όσο το δυνατό ελαφρύτερες δυσμενείς επιπτώσεις. Και, δεύτερο, ότι η απόφαση της Α.Η.Κ., ημερομηνίας 25 Ιανουαρίου 1994, για την έκδοση διατάγματος απαλλοτριώσεως ήταν όχι το αποτέλεσμα άσκησης αποφασιστικής αρμοδιότητας αλλά της γενικής και αόριστης έγκρισης των όσων εκτίθεντο σε επιστολή αξιωματούχου της. 5

Κατά το 1991, αφού η Α.Η.Κ. διαπίστωσε ελλείψεις στο ηλεκτρικό δίκτυο διαφόρων περιοχών της πόλης Λεμεσού, ετοίμασε προκαταρκτική μελέτη για αντιμετώπιση της κατάστασης. Σχετικά με την περιοχή που εδώ ενδιαφέρει, εντοπίστηκαν τεμάχια στα οποία υπήρχε η δυνατότητα εγκατάστασης υποσταθμού και τρία χαρακτηρίστηκαν ως τα επικρατέστερα. Το ένα από αυτά, το Α, θεωρήθηκε ως το πιο κατάλληλο και αποτελούσε την πρώτη επιλογή. Ήταν το τεμάχιο του αιτητή το οποίο, ας σημειωθεί, είχε τότε αριθμό 200/6. Σε εσωτερική επιστολή της Α.Η.Κ. εξηγούνται τα εξής αναφορικά με την επιλογή: 10

“Μετά από διερεύνηση της περιοχής μεταξύ των τριών πιο πάνω Υποσταθμών εντοπίστηκαν τεμάχια στα οποία υπάρχει δυνατότητα εγκατάστασης επίγειων Υποσταθμών. Τα επικρατέστερα από αυτά σημειώνονται στο συνοδευτικό Κ+Χ σχέδιο με Α, Β και Γ. Το πλεονεκτικότερο από αυτά είναι το τεμ.200/6 όπου φαίνεται ο προτεινόμενος Υ/Σ Α. Το σημείο αυτό είναι το πιο συμμετρικό σε σχέση με τα άλλα, σ’ ό,τι αφορά απόσταση από τους παρακείμενους Υποσταθμούς. Επιπρόσθετα βρίσκεται πλησιέστερα προς την οδό Πειραιώς βόρεια και νότια της οποίας βρίσκονται τμήματα του δικτύου Χ.Τ. με τις χαμηλότερες τάσεις. Σε αντίθεση, οι πιθανές θέσεις Β+Γ δυνατό να παρουσιάσουν προβλήματα σε σχέση με τις αποχετεύσεις των κτιρίων που ήδη βρίσκονται κτισμένα μέσα στα τεμάχια. Επίσης η θέση Β μειονεκτεί και σ’ ό,τι αφορά τον αριθμό των αναχωρήσεων Χ.Τ. που θα μπορούσαν να εγκατασταθούν από το νέο Υποσταθμό.” 20 25 30 35

Στις 14 Οκτωβρίου 1991 οι προτάσεις που περιέχονταν στην προκαταρκτική μελέτη εγκρίθηκαν από τη διεύθυνση Μεταφοράς/Διανομής της Α.Η.Κ. 40

Ακολούθως η Α.Η.Κ. προέβη σε εκτίμηση της αξίας του χώρου που απαιτείτο για τον υποσταθμό, τόσο σε σχέση με το τεμάχιο του αιτητή όσο και σε σχέση με το τεμάχιο που αποτελούσε τη δεύτερη

επιλογή. Και με επιστολή, ημερ. 5 Μαρτίου 1993, πρότεινε την προς αυτή παραχώρηση του αντίστοιχου χώρου έναντι της ανάλογης καθορισθείσας αποζημίωσης. Οι ιδιοκτήτες απέρριψαν τις προτάσεις, εξηγώντας και τους λόγους. Συγκεκριμένα, ο αιτητής με επιστολή του συνήγορού του, ημερ. 17 Μαρτίου 1993, πληροφόρησε την Α.Η.Κ. ότι το κτήμα του προοριζόταν για την ανέγερση στο μέλλον κατοικίας για ανήλικη κόρη του. ότι το κτήμα ήταν μικρό, ήτοι, μόνο μισό οικόπεδο και η κατασκευή υποσταθμού θα μείωνε το οικοδομήσιμο εμβαδόν με αποτέλεσμα να μην είναι πια χρησιμοποιήσιμο το κτήμα για τον σκοπό που αγοράστηκε και ότι επομένως η πρόταση για παραχώρηση δεν γινόταν δεκτή. Ας σημειωθεί πάντως ότι η Α.Η.Κ., κατά την επιλογή του τεμαχίου του αιτητή, έλαβε υπόψη το ότι επρόκειτο για μισό οικόπεδο. Γι' αυτό και είχε προτείνει τη δημιουργία υποσταθμού συμπαγούς τύπου με εμβαδόν μόνο 12,25 τ.μ. αντί κανονικού τύπου με εμβαδόν περίπου 28 τ.μ.

Μετά την άρνηση των ιδιοκτητών των δυο καταλληλοτέρων τεμαχίων να παραχωρήσουν ο ένας ή ο άλλος τον αναγκαίο χώρο, η διεύθυνση της Α.Η.Κ. εισηγήθηκε την απαλλοτρίωση μέρους του τεμαχίου του αιτητή τόσο διότι υπερτερούσε από πλευράς τοποθεσίας αλλά και διότι θα προκαλούσε μικρότερα προβλήματα συγκριτικά με το χώρο Β. Στο τελικό στάδιο η προτίμηση της Α.Η.Κ. με βάση την καταλληλότητα επικεντρώθηκε σε μόνο αυτούς τους δυο χώρους. Στις 19 Οκτωβρίου 1993 το διοικητικό συμβούλιο της Α.Η.Κ. ενέκρινε την εισήγηση και αποφάσισε τη δημοσίευση γνωστοποίησης απαλλοτρίωσης μέρους του τεμαχίου του αιτητή. Η γνωστοποίηση δημοσιεύτηκε στις 5 Νοεμβρίου 1993.

Ο αιτητής, στις 18 Νοεμβρίου 1993 υπέβαλε προσωπικά ένσταση εκθέτοντας τους λόγους. Πρόσθεσε, σε ό,τι είχε προβάλει προηγουμένως σχετικά με τις επιπτώσεις της απαλλοτρίωσης, πως αυτή θα συνεπαγόταν την κατεδάφιση υποστατικού που χρησιμοποιείτο ως χώρος στάθμευσης και αποθήκης. Έπειτα, στις 19 Νοεμβρίου 1993, διατυπώθηκε ένσταση και από τον συνήγορο του αιτητή. Σε αυτή προβαλλόταν ότι το κτήμα προοριζόταν για επέκταση της υφιστάμενης κατοικίας της συζύγου του αιτητή στο κενό μισό οικόπεδο, ότι η προτεινόμενη απαλλοτρίωση θα καθιστούσε αδύνατη μια τέτοια επέκταση και ότι ως εκ τούτου το οικόπεδο θα ήταν πια άχρηστο. Ωσαύτως εκφραζόταν η άποψη ότι υπήρχαν στην περιοχή και "άλλοι εξίσου κατάλληλοι χώροι χωρίς να προκαλείται μεγάλη ζημιά εις τους ιδιοκτήτες". Το περιεχόμενο αυτής της σύνθετης ένστασης διερευνήθηκε από λειτουργούς της Α.Η.Κ. Η διερεύνηση απέληξε σε εισήγηση όπως η

ένσταση απορριφθεί. Οι λόγοι για την εισήγηση εξετέθησαν σε επιστολή, ημερ. 17 Ιανουαρίου 1994, του Βοηθού Γραμματέα προς τον Αρχιμηχανικό και Γενικό Διευθυντή της Α.Η.Κ. με παράκληση όπως το θέμα τεθεί ενώπιον του διοικητικού συμβουλίου για λήψη απόφασης. Παραθέτω το απόσπασμα που σχετίζεται με τους λόγους: 5

“Ο ισχυρισμός του ιδιοκτήτη ότι υπάρχουν άλλοι εξίσου κατάλληλοι χώροι για εγκατάσταση του Υ/Σ δεν ευσταθεί. 10

Δεν μπορεί ο ιδιοκτήτης να προεκτείνει την κατοικία του που βρίσκεται στο αμέσως βορειότερο μισό οικόπεδο αρ. 566 (προς το μισό οικόπεδο αρ. 416), γιατί τέτοιο πράγμα δεν επιτρέπουν οι πολεοδομικοί κανονισμοί. Αντίθετα, επειδή έχει ήδη κτιστεί οικία στο νότιο μισό μέρος του οικοπέδου αρ. 416, η οποία εφάπτεται του συνόρου του βόρειου μισού μέρους του ίδιου οικοπέδου, οποιαδήποτε οικοδομή κτιστεί μέσα στο βόρειο μισό μέρος του τεμ. 416, πρέπει να εφάπτεται της νότιας υψιστάμενης κατοικίας στο τεμ. 416, και ν' απέχει 3.05 μ. (10 πόδια) από το σύνολο των τεμ. 416 και 566.” 15 20

Στις 25 Ιανουαρίου 1994 το διοικητικό συμβούλιο επιλήφθηκε του θέματος και κατέληξε. Παραθέτω ολόκληρο το πρακτικό:

“Μελετήθηκε επιστολή του Βοηθού Γραμματέα στον Αρχιμηχανικό και Γενικό Διευθυντή με ημερομηνία 17.1.1994 που στάληκε για τη συνεδρία ως Παράρτημα 15. 25

Στη συνέχεια, και για τους λόγους που αναφέρονται στην πιο πάνω επιστολή, εγκρίθηκε η εισήγηση όπως η Αρχή προχωρήσει με την ταυτόχρονη έκδοση και δημοσίευση των διαταγμάτων απαλλοτριώσεως και επίταξης του αναγκαίου χώρου, αρ. τεμ. 416 (μέρος), Φ/Σχ. LIV.57.6.III & LIV.57.6.IV, Άγιος Ιωάννης, Λεμεσός) (εμβαδόν χώρου Υ/Σ 12,25 τ.μ. εμβαδόν δικαιώματος διάβασης 64 τ.μ.)” 30 35

Το ζήτημα προωθήθηκε στο Υπουργικό Συμβούλιο για έγκριση δυνάμει της επιφύλαξης του άρθρου 6(3) του περί Αναγκαστικής Απαλλοτριώσεως Νόμου του 1962 (Ν. 15/62). Με την απόφαση, ημερ. 30 Μαρτίου 1994, το Υπουργικό Συμβούλιο αφού, καθώς φαίνεται, μελέτησε τις ενστάσεις και έλαβε υπόψη όλες γενικά τις περιστάσεις, απέρριψε και το ίδιο τις ενστάσεις και παρέσχε την αναγκαία έγκριση. 40

Ως προς το πρώτο ζήτημα, ήτοι, το κατά πόσο διεξήχθη ή όχι

δέουσα έρευνα, μου φαίνεται πως το παράπονο του αιτητή ότι η Α.Η.Κ. δεν εξάντλησε τις δυνατότητες αναζήτησης άλλου κατάλληλου χώρου με λιγότερο δυσμενείς επιπτώσεις είναι αβάσιμο. Δεν υπάρχει οποιαδήποτε ένδειξη ότι η Α.Η.Κ. παρέλειψε να διερευνήσει το κάθε ενδεχόμενο. Και οι λόγοι για τους οποίους θεωρήθηκε το τεμάχιο του αιτητή ως το πιο κατάλληλο είναι, κατά την άποψή μου, πειστικοί. Προκύπτει μάλιστα ότι η Α.Η.Κ. προσέγγισε το θέμα όχι μόνο με προσοχή αλλά και με κάποια ευαισθησία προσπαθώντας να εξηγήσει στον αιτητή την επιλογή της. Ο συνηγορος του αιτητή εισηγήθηκε στην αγόρευσή του ότι υπήρχαν και άλλα πιθανά σημεία για εγκατάσταση του υποσταθμού τα οποία σημείωσε σε τοπογραφικό σχέδιο. Επρόκειτο όμως για απρόσφορη προώθηση του θέματος.

Το δεύτερο ζήτημα που είναι το κατά πόσο η Α.Η.Κ. άσκησε ή όχι αποφασιστική αρμοδιότητα στη λήψη της οριστικής απόφασης για απαλλοτρίωση, δεν παρουσιάζει δυσκολία από άποψη αρχής. Εξαρτάται από το πως αντικρύζει και αξιολογεί κανείς την εξέλιξη υπό το φως του συνόλου των περιστάσεων: βλ. την απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Δημοτικό Συμβούλιο Λάονακας κ.ά. v. Mobil Oil (Cyprus) Limited κ.ά.** (1996) 3 Α.Α.Δ. 294 στην οποία εξηγήθηκαν οι πρωτόδικες **Parpas and Others v. Republic** (1986) 3 C.L.R. 508 και **Παπαναγιώτου v. Υπουργού Εμπορίου και Βιομηχανίας κ.ά.** (1990) 3 Α.Α.Δ. 571 όπως και την εντελώς πρόσφατη πρωτόδικη απόφαση στην **Χαραλάμπους v. Δημοκρατίας** (1996) 4 Α.Α.Δ. 2894. Είχα την ευκαιρία να επιληφθώ παρόμοιου ζητήματος στην **Κάπονα v. Δημοκρατίας** (1996) 4 Α.Α.Δ. 1669. Επεσήμανα εκεί ότι δεν υπήρχε άσκηση αποφασιστικής αρμοδιότητας ή εξουσίας όπου διατυπωνόταν απλή έκφραση συμφωνίας με διατυπωθείσες υπηρεσιακές απόψεις υποδηλώνοντας την επισφράγιση της κρίσης τρίτου χωρίς ένδειξη περί στάθμισης από την ίδια την αρμόδια αρχή των στοιχείων και παραγόντων που θα μπορούσαν να προσμετρήσουν στη διαμόρφωση δικής της ανεξάρτητης κρίσης.

Στην προκειμένη περίπτωση το διοικητικό συμβούλιο της Α.Η.Κ. άσκησε, κατά τη γνώμη μου, αποφασιστική αρμοδιότητα. Η συντομογραφία στο πρακτικά δεν υποδηλώνει, εν προκειμένω, απλή επισφράγιση. Τουναντίον, περιέχονται στο πρακτικό απτές ενδείξεις από τις οποίες εξάγεται ότι το διοικητικό συμβούλιο προέβη σε πραγματική εξέταση για τη διαμόρφωση δικής του άποψης. Προκύπτει από την αναφορά σε μελέτη της επιστολής του Βοηθού Γραμματέα ότι το διοικητικό συμβούλιο κατηύθυνε την προσοχή του σε όλα όσα εύλογα θα μπορούσαν να είχαν απασχο-

λήσει και επίσης προκύπτει ότι τη συγκεκριμένη λύση στο πρόβλημα το διοικητικό συμβούλιο την έδωσε αφού ενέκρινε - που εδώ σημαίνει ότι υιοθέτησε ή συμμερίστηκε - όλους τους λόγους που εκτίθεντο στην εν λόγω επιστολή. Αυτά είναι αρακετά.

5

Τέλος, παρατηρώ τα εξής. Παρότι στην απόφαση δεν αναφέρεται ρητώς ότι η Α.Η.Κ. απέρριψε την ένσταση του αιτητή, εν τούτοις αυτό εξυπονοείτο από την απόφαση να προχωρήσει η απαλλοτριώση δεδομένου ότι η απόφαση συναρτάτο με τα όσα αναφέρονταν στη μελετηθείσα επιστολή ως λόγοι για απόρριψη της ένστασης. Εν συνεχεία, ανεξάρτητα από αυτό και το ίδιο το Υπουργικό Συμβούλιο, όταν μελέτησε το θέμα, επίσης απέρριψε την ένσταση. Το άρθρο 6 του περί Αναγκαστικής Απαλλοτριώσεως Νόμου του 1962 αφήνει, κατά τη γνώμη μου, ανοικτό για ερμηνεία το κατά πόσο την αρμοδιότητα για την απόρριψη ένστασης την έχει η απαλλοτριούσα αρχή ή το Υπουργικό Συμβούλιο ή και οι δύο τους ενεργώντας ανεξάρτητα. Η πρωτόδικη απόφαση στη **Συμεού ν. Δημοκρατίας κ.ά.** (1992) 4 Α.Α.Δ. 4438, φαίνεται να θεωρεί πως την αρμοδιότητα την έχει, κατά πρώτο λόγο, η απαλλοτριούσα αρχή. Δεν παρίσταται όμως ανάγκη να αποφανθώ επί τούτου. Όχι μόνο δεν συζητήθηκε αυτή η πτυχή αλλά υπήρξε εν προκειμένω απόρριψη και από την απαλλοτριούσα αρχή και από το Υπουργικό Συμβούλιο.

10

15

20

Η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται. Η προσβαλλόμενη απόφαση επικυρώνεται. Επιδικάζονται υπέρ των καθ' ων και εναντίον του αιτητή τα μισά έξοδα. Τα οποία να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή.

25

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.